

Navijači, ki ne znajo navijati

Navijači s slovensko zastavo pred začetkom tekme, ob prihodu gledalcev

Navijači na športnih prireditvah naj bi bili tisti dodatni motor, ki pomagajo igralcem na igrišču. So tisti, ki ob igrišču spodbujajo igralce in jim pomagajo do zmage, zato je lažje igrati domače tekme kot pa v gosteh. So tisti, ki dihajo z ekipo in jih spodbujajo v dobrem in slabem.

Navijačem je zelo lahko navijati, ko njihova ekipa zmaguje, težje, ko ekipa igra slabo. To smo lahko zelo dobro opazili pri navijačih slovenske košarkarske reprezentance. V času evropskega prvenstva lanskega septembra je cela Slovenija dihala s slovensko reprezentanco. Tudi na finalno tekmo evropskega prvenstva je v Carigrad odletelo kar 7000 navijačev. Slovenci so množično hodili v Celje, kjer so jim pripravili potni list v nekaj dneh, da so lahko odleteli v Turčijo in si ogledali finalno tekmo med Slovenijo in Srbijo. Tudi v domovini je zlata košarkarska reprezentanca doživela veličasten sprejem. Množica ljudi jih je pričakala že na brniškem letališču, na uradnem sprejemu na Kongresnem trgu pa naj bi po nekaterih ocenah stala kar 20 000-glava množica.

Nekaj mesecev kasneje pa vidimo drugačno sliko slovenskih navijačev. V Stožicah sta bili 28. 6. in 1. 7. na sporedu kvalifikacijski tekmi za svetovno prvenstvo v košarki 2019, na katerih je slovenska reprezentanca igrala proti Španiji in Črni gori. Stožice niso bile razprodane, so pa bile v nasprotju z drugimi športnimi prireditvami precej polne, saj so odprli tudi rdeči ring, ki ga na veliko tekmah ne odprejo. Oslabljena zlata košarkarska reprezentanca (med njimi so manjkali Goran Dragič, ki se je

reprezentančno upokojil, Luka Dončić, ki ni mogel pomagati soigralcem, ker mu je novi delodajalec Dallas predpisal počitek, Gašper Vidmar, ki ima poškodovano koleno in Anthony Randolph) s svojo igro ni navdušila. Navdušili pa niso niti navijači. V dvorani so na začetku odmevali slogani, ki jih je skandirala organizirana navijaška skupina, ki je vsako toliko tudi razvila ogromno slovensko zastavo in stalno spodbujala slovenske košarkarje. Ostali navijači so jim sledili, ko se je tekma bližala koncu in ko je bilo jasno, da bodo Slovenci tekmo izgubili, je bilo slišati vedno manj navijanja. Ko je manjkalo nekaj manj kot pet minut do konca tekme in je bilo res že jasno, da slovenska reprezentanca ne more nadoknaditi zaostanka, pa so nekateri navijači že začeli zapuščati dvorano Stožice. Niso počakali do konca tekme, niti, da bi svoji ekipi ob koncu tekme zaploskali za borbo. Kaj niso navijači za to, da sledijo ekipi v dobrem in v slabem?

Tudi tretja generacija še povezana s slovenstvom in slovensko kulturo

Nekoč so naši predniki komunicirali preko pisem in pošte. To je bilo še precej zamudno in zato je bilo težje obdržati stike in prijateljstva po svetu. Danes pa nimamo tega problema: v hipu se lahko povežemo s prijateljem na drugem koncu sveta, in to tudi zastonj. Vsekakor prijateljstvo ni samo nekaj virtualnega, temveč je to bistven odnos v realnem svetu.

Tudi naši slovenski prijatelji iz Argentine, ki smo jih spoznali v minulem poletju, junija letos pa spet novo skupino, so svojo domovino poznali le preko zgodb in spominov njihovih prednikov.

Večkrat mislimo, da nekoga poznamo, tudi če ga nismo nikdar srečali v živo. V resnici pa se ta oseba lahko izkaže čisto drugačna, kot smo si jo predstavljali. Priznati moramo, da smo bili pred srečanjem s skupino slovenskih maturantov iz Argentine nekoliko radovedni, saj si nismo mogli predstavljati, kakšni bodo naši gostje. Srečali smo se v Mavhijnah na pobudo Knjižnice Dušana Černeta iz Trsta, ki je skupino RAST gostila med njenim postankom v naših krajih. Slovenski maturantje iz Argentine se sicer vsako leto ob koncu svoje študijske poti podajo na nagradno in obenem študijsko

potovanje v Slovenijo. Tu se udeležijo dvotedenske poletne šole slovenskega jezika, medtem nastopajo na raznih prireditvah, kot je Tabor slovencev v svetu in Dobrodošli doma, obišejo naše zamejstvo in koroške Slovence in spoznavajo razne kraje v Sloveniji. Njihov obisk podpira Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, organizirajo pa ga ob podpori društva Slovenija v svetu.

Predno smo se lani in letos poleti predstavniki društva MOSP srečali z lanski argentinjskimi maturanti, smo o njih vedeli, da poznajo naš jezik, zelo pa so nas presenetili z odličnim znanjem narodno zabavnih

Pogovor "na daljavo" s štirimi predstavniki tretje generacije Slovencev iz Argentine

Kultura in jezik obeh narodov se prepletajo v nas!

Kot smo povedali na začetku, se lahko v današnjem globaliziranem svetu takoj povežemo z ljudmi na drugem koncu sveta. Zato ni bilo težko najti nekaj slovenskih deklet, ki že celo življenje živijo v Argentini. Kakšen pogled ima na slovenstvo mlada generacija, so nam prijazno povedali Magdalena Godec, Marijana Lucija Ustar, Tania Oblak in Aleš Grohar.

• Kako doživljaš slovenstvo?

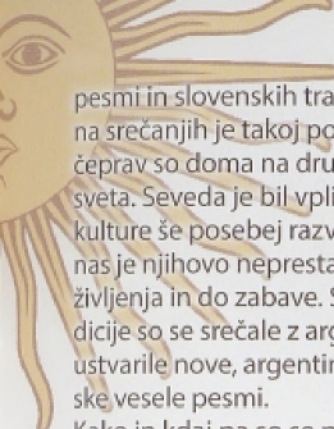
★ **Magdalena:** Slovenstvo doživljam na različne načine. Po eni strani se konce tedna udeležujem dejavnosti, ki jih imamo v slovenskih domovih; obiskovala sem sobotno slovensko šolo, sodelujem pri mladinskih organizacijah

in pri dejavnostih, ki jih imamo skozi leto. Pri kakšni kulturni prireditvi pa tudi oblečem slovensko narodno nošo. Po drugi strani berem slovenske knjige, govorim slovensko in poslušam slovenske pesmi. Poleg tega pomagam stari mami pri peki potice, kremšnit, štrudlja, kifeljčkov in še kaj. Nekoč jih bom tudi sama pekla.

★ **Marijana Lucija:** Slovenstvo doživljam tako, da se zanimam za Slovenijo v preteklosti, sedanjosti in

prihodnosti. V preteklosti tako, da se rada pogovarjam s starimi starši in skupaj obujamo spomine o njihovi zgodovini, o njihovih izkušnjah, doživetjih, usodi in vsakdanjem življenju. Tudi rada berem slovenske zgodovinske knjige. Sedanjost doživljam tako, da sem na tekočem s tem, kar se dogaja v Sloveniji in v Evropi. Vedno sem v stiku s sorodniki v Sloveniji in sodelujem v tukajšnih slovenskih ustanovah. Bodočnost pa tako, da se udeležujem volitev, in da to opravljam vestno, moram biti na tekočem o politični in socialni aktualnosti v Sloveniji.

★ **Tania:** Slovenstvo doživljam kot nekaj samoumevnega. Prepleteno je v mojem vsakdanu. Doma imamo nekatere slovenske navade, druge pa argentinske. Recimo skupaj s potico pijemo "mate" (argentinska pijača).

pesmi in slovenskih tradicij. Vzdušje na srečanjih je takoj postalo domače, čeprav so doma na drugem koncu sveta. Seveda je bil vpliv argentinske kulture še posebej razviden. Očaralo nas je njihovo neprestano veselje do življenja in do zabave. Slovenske tradicije so se srečale z argentinskimi in ustvarile nove, argentinsko slovenske vesele pesmi.

Kako in kdaj pa so se pravzaprav Slovenci začeli seliti v Argentino? Na to vprašanje nam je letos pozimi, ob svojem obisku v Trstu – na večeru Društva slovenskih izobražencev in Knjižnice Dušana Černeteta – odgovorila vidna zastopnica slovenske skupnosti Marijana Poznič, po poklicu odvetnica, sicer pa tajnica Zedinjene Slovenije in urednica tednika Svobodna Slovenija. Takole nam je povedala: Ob koncu devetnjastega stoletja je potekal prvi val preseljevanja. Takratni Slovenci so iz Slovenije odšli

Mladina peče patico

zaradi delovnih razlogov; iskali so boljše pogoje za življenje. Takrat niso ustanavljali skupnosti, saj so to bili večinoma delavci, torej preprosti ljudje. Največja skupina ljudi pa se je preselila v Argentino, točneje v oko-

lico Buenos Airesa, v obdobju druge svetovne vojne. Doma jim je grozil fašizem, nacizem in kasneje tudi komunizem. To so bili glavni razlogi izseljevanja; cele družine so zahajale na drugi konec sveta, z namenom

Narodne noše ob praznovanju obletnice Slomškovega doma

Poleg študija, dela in dejavnosti v argentinskem okolju, tudi sodelujem v slovenskem domu.

★ **Aleš:** Slovenstvo doživljam v vsakodnevni stvarih, saj doma govorimo samo slovensko. Drugače pa se slovenstvo razvija v slovenskih domovih. Sam sodelujem v slovenski pristavi v Castelarju. Že več let sodelujem v mladinski organizaciji, v kateri sem imel različne funkcije: predsednik, blagajnik, športnik, kulturni referent, itd. Sodelujem tudi v zboru v domu, v skupini, ki skrbi za ozvočenje raznih prireditev in pri športu. Vsako nedeljo hodim k slovenski maši v dom, potem pa ostanemo še na zajtrku in v družbi. Iz srednješolskega tečaja imam veliko prijateljev iz drugih domov, s katerimi se še vedno redno dobivamo in se zabavamo. Doma ohranjamo veliko slovenskih navad, še posebno za velike praznike, kot sta velika noč ali božič.

• **Kaj je zate domovina?**

★ **Magdalena:** Zame je domovina dežela, za katero čutiš, da ji pripadaš, katero ljubiš, spoštuješ in ohranjaš njene navade. Mislim, da ni nujno, da je to dežela kjer si se rodil.

★ **Marijana Lucija:** Domovina je zame kraj, kjer so moje korenine; kjer so moji predniki skozi tisočletja bivali, od koder so se selili in kamor so se selili. Zato ni zame domovina določen kraj na zemljevidu, temveč gre za skupino

vrednot in načel, s katerimi sem jaz tudi tukaj v Argentini rasla in katere sem sprejela kot lastne.

★ **Tania:** »Domovina« se mi zdi zelo abstraktna beseda in mi je težko ji pripisati pomen, ki bi predstavil moja čustva. Beseda »narod« mi je bolj pri srcu, ker vsebuje občutek pripadnosti kulturi in ljudem, ne glede na to, kje se nahajajo.

★ **Aleš:** Domovina je zame še vedno Slovenija. Čeprav sem rojen v Argentini, imam 100% slovensko kri in to mi je v ponos! Vedno pravim, da sem slovenski Argentinec in ne argentinski Slovenec.

• **V katerem jeziku se pogovarjate v družini?**

★ **Magdalena:** V družini se pogovarjamo samo v slovenščini. Španščino sem se naučila, ko sem bila stara štiri leta. Takrat sem začela hoditi v šolo.

★ **Marijana Lucija:** V družini se pogovarjamo po slovensko in po argentinsko. S starimi starši večinoma po slovensko.

(dalje) →

Slovenci v Argentini na cvetno nedeljo

da bi tam ostale le za kratek čas. V resnici pa se večina njih ni nikdar več vrnila v svojo domovino. Tokrat so ljudje začeli ustanavljati tudi šole v slovenskem učnem jeziku, saj je bilo med njimi veliko izobražencev in učiteljev. Slovenska šola je pravzaprav bila le tečaj slovenskega jezika, ki je potekal vsako soboto v slovenskem ljudskem domu.

Večina Slovencev se je preselila ravno v Argentino, saj je ta sprejemala vse ljudi, medtem ko so druge države bile veliko bolj izbirčne in sprejemale le mlade in močne ljudi (večinoma moške), ki so predstavljali delovno silo države.

V Argentini imamo danes šest slovenskih domov, kjer prirejajo tečaje slovenščine in ob koncu

šolanja potovanje v domovino. Večina pripadnikov te skupnosti doma ne govori več slovensko, vsi pa se zavedajo pomembnosti svojih korenin. Velika večina priseljencev iz Argentine, ki so se v preteklem desetletju in pol naselili v Sloveniji, je v Argentini odraščala v slovenski skupnosti ali pa z njo vsaj vzdrževala precej pomembne aktivne stike. V tej skupnosti so se učili uporabljati slovenski jezik, vzdrževali so predstave o

svojem poreklu in ohranjali skupinski spomin na izvorno domovino ter begunstvo svojih staršev oziroma starih staršev. S kompleksno organizacijo in številnimi prostovoljnimi društvenimi dejavnostmi so vzdrževali povezanost s "slovenstvom" ter s slovensko kulturo.

Svetlana Breclj, Veronika Bordon

★ **Tania:** Slovenščina je moj materni jezik in po slovensko se doma pogovarjamo, odkar pomnim. Ko sem začela obiskovati šolo, smo se pa tudi začeli pogovarjati po špansko, ker je jezik, ki ga uporabljamo vsak dan.

★ **Aleš:** Doma se vedno pogovarjamo po slovensko, že od malih nog.

● **Bi se vrnil/a v Slovenijo, če je sploh zate to »vrnitev« ...**

★ **Magdalena:** Ne bi rekla da bi to bila "vrnitev". Vrnitev bi bila za moje stare starše. Zame bi bil obisk ali preseljevanje. Zelo rada bi znova obiskala Slovenijo, tam imam tudi sorodnike, toda ne vem, če bi se preselila, kajti zapustiti bi morala svojo družino in prijatelje, ki jih imam tukaj.

★ **Marijana Lucija:** Dandanes mislim, da se ne bi vrnila v Slovenijo. Tukaj v Argentini imam starše, brata in druge sorodnike in tudi prijatelje. Zame je to na prvem mestu v lestvici vrednot.

★ **Tania:** V Slovenijo bi se vrnila (na počitnice), ker sem tam že bila dvakrat na obisku. Ni pa »vrnitev« v smislu, da od tam izhajam, ker sem rojena v Argentini. V Sloveniji se počutim kot doma. Imam večino širše družine tam (tet, stricev, bratrancev in sestričen, rojenih v Argentini, ki so se tja preselili pred nekaj leti). Z jezikom tudi nimam težav.

★ **Aleš:** Zame bi brez dvoma bila vrnitev, ker je Slovenija moja domovina. Ampak trenutno se ne bi vrnil

zaradi ekonomskih in socialnih razlogov. V Argentini imam namreč veliko prijateljev, družino, domove, univerzo. Tudi medsebojni stiki med mladimi so različni v Argentini in Sloveniji. Res bi se bilo težko navaditi na slovensko realnost.

● **Se imaš za Argentinca/ko in je Slovenija le domovina prednikov ali se počutiš Slovenec/ka?**

★ **Magdalena:** Čeprav sem se rodila v Argentini, lahko rečem, da sem ponosna Slovenka. Slovenija ni le domovina prednikov. Poleg posredovanja slovenskega jezika, so nam stari starši tudi posredovali ljubezen do Slovenije kot svoje domovine. Čeprav to ni nekaj lahkega, kajti živimo daleč, smo si z ljubeznijo ustvarili majhen del Slovenije v Argentini.

★ **Marijana Lucija:** Se počutim in sem Slovenka in Argentinca, dejansko in srčno. Sem sad vpliva tako slovenske kot argentinske kulture, ki sta v meni neločljivi.

★ **Tania:** Sem Argentinca in Slovenka. Ne sprašujem se o odstotkih vsake narodnosti, pač pa sem oboje. V Sloveniji so se rodili moji stari starši, starša sta se pa že rodila v Argentini. Kultura in jezik obeh narodov se prepletajo v meni.

★ **Aleš:** Kot sem odgovoril na prejšnje vprašanje, se počutim Slovenec. Res pa je, da je vsakič težje ohranjati slovensko kulturo, še posebno pa slovenski jezik.

Tudi letos smo na ulici Donizzetti praznovali poseben dan, torej dan ustvarjalnosti, ki je potekal v soboto, 26. maja, v Peterlinovi dvorani. Slovenski kulturni klub je letos svoj literarni natečaj posvetil Ivanu Cankarju. Odziv je bil pozitiven, saj je veliko mladih – kar 93 – prispevalo svoje izdelke, tako pesniške kot prozne.

Žirija, ki so jo sestavljali Lučka Susič, Majda Artač Sturman in Jurij Paljk, se je odločila, da bo nagradila več dijakov, saj si je bilo

kar nekaj prispevkov enakovrednih. Prvo mesto je zato v kategoriji poezije osvojila Jana Tull, na drugo mesto sta se uvrstila Goran

Abdilkader Hammous in Erika Ivanich, tretja pa sta bila Aki Cavarra in Max Zuliani.

Mladi so bili zelo uspešni tudi v kategoriji proze: prvo nagrado je prejel Jakob Gruden, na drugo mesto sta se skupaj uvrstila Julijan Devetak in Veronika De Luisa, tretja pa sta bila Emma Riccobon in Matej Gruden.

V obeh kategorijah je bilo nekaj del tudi priporočenih za objavo.

Za nagrade so poskrbeli založba Mladika, draguljarna Malalan in Zadružna kraška banka.

Večer je bil ustvarjalen, saj so za to poskrbeli tudi harmonikarica Ivana Kresevič, pianist Simon Kravos, gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba pod

mentorstvom Lučke Susič, plesalka Noel Piščanc in skupina Love guns.

V osrednjem delu večera so članice MOSP-a prebrale odlomke iz nagrajenih del, ne da bi razkrile, kateri odlomek se je uvrstil na katero mesto ter ustvarile veliko pričakovanje med publiko. Kdor je prepoznal svoje delo, je moral stopiti na oder. Sledil je kratek intervju, ki sta ga z

zmagovalci vodili Svetlana Breclj in Veronika Bordon, torej članici časnikarske delavnice, ki deluje v okviru MOSP-a. Po kratkih vprašanih o ustvarjanju je sledil video, v katerem sta pisatelj Alojz Rebula in njegova žena, pisateljica Zora Tavčar dala nasvete

mladim, kako naj pišejo; pomembno je pisati dnevnik in biti avtokritični do samega sebe, sta svetovala.

Organizatorji so se ob koncu večera zahvalili vsem, ki so sodelovali na natečaju. Posebna zahvala je bila namenjena profesorjem, ki so spodbujali svoje dijake k pisanju.

Dan ustvarjalnosti je bil zelo uspešen, saj je umetnost zavlada v vseh svojih oblikah: v poeziji, v prozi, a tudi v glasbi, govoru in plesu. Tudi dvorana je bila polna mladih obrazov, kar je lep dosežek za klub, ki deluje za višješolce.

Nagrajene izdelke boste lahko prebiral v naslednjih številkah Rasti.

Svetlana Breclj

KO SE MLADINA SREČA Z USTVARJALNOSTJO

Erika Ivancich

Tam sva se sprehajala v mesečini

(Na klanec)

Tam sva se sprehajala v mesečini,
z roko v roki hodila za spomini.
Močno sva si želela jih dohiteti,
jih v pesti ujeti.

Iz prgišča nikdar ne bi zbežali,
saj v njem smo kdaj vodo zadržali;
čeprav le za kratek hip – en trenutek,
v hipu za občutek.

Tam, kjer livada je dremala, spala,
sva si tiho sezula obuvala,
da lovila bi spomine lahkih nog,
pod nebom, naokrog.

Dvigala sva korake, nesla jih v tek,
da bi se jim približala na doseg.
A oddaljenost je bila prevelika,
ni bilo dotika!

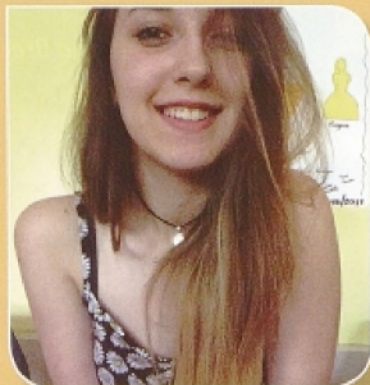
Bolj kot sva oba hitela za spomini,
bolj so se odmikali bližini!
Bili so kot metulji barvanih kril,
pod taktirkami vil.

Od onemoglosti sva tam zaspala,
preveč sva tekala, si duška dala;
želela sva ujeti kar se ne da,
oditi v čas za dva.

Z jutranjo roso sva se prebudila,
luna odšla je, v morje se skrila.
Sončni je žarek nama solze sušil,
vse žalosti izpil.

Takrat nama veter je pesem zapel,
ker nekaj je s pesmijo reči hotel.
Besede njegove so glasne bile,
da čulo bi srce:

» LOVITI SPOMINE JE VEDNO ZAMAN,
NIKOLI, NIKDAR JIH NE UJAMEŠ V DLAN!
NEKJE V MESEČINI ŽIVIJO ZATO,
DA VEŠ, KAJ BILO TI JE DRAGO ZLATO! «

Ime in priimek: **Erika Ivancich**

Doma sem ... : **iz Gročane**

Obiskujem: **licej A. M. Slomšek v Trstu, zaključila sem 4. razred višje srednje šole**

V prostem času rada: **pojem slovenske pesmi (narodne) in pišem**

Avtor, po katerem se v glavnem zgle-
dujem: **po Srečku Kosovelu, ker je**

**njegov stil pisanja preprost, izrazi,
ki jih uporablja, pa sodobni**

Ko bom »velika«, bom ... : **učiteljica
ali pa profesorica slovenščine**

Najraje berem: **slovenske časopise
in knjige, včasih tudi revije**

Najljubša književna zvrst: **esejistika
in kratka proza**

(pripravila Veronika Bordon)

Pesem je prejela 2. nagrado na literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba 2018

Ilaria Vitturelli Fabioli
#summer#lovebeach#croatia
#instatravel#happy

Svetlana Brecelj
Sprehod po gozdu 🌲
#narava#summertime

Jernej Močnik
#poletje#novzačetek
#relax 🏖️🌴

Instagrast

foto rubrika Rasti

#poletje

Veronika Bordon
#poletnizaton #nočnisprehod
#relax

Denise Frandolic
#narava#sprehod
#začetekpoletja#končnorelax

Svetlana Brecelj
Čas za morje! 😎 #konecpouka
#schoolisout #toplo #pretoplo

Podporno okolje – krepitev vodenja mladinskih zamejskih organizacij

Kako do organizirane organizacije?

Informiranje, oglaševanje, strateško in projektno načrtovanje, pridobivanje sredstev ter učinkovito upravljanje s časom – vse to je ključno za dobro delovanje neke organizacije. Prav te teme so bile v ospredju na usposabljanju z naslovom „Podporno okolje - krepitev vodenja zamejskih mladinskih organizacij“, ki ga je organiziral Urad vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu v sodelovanju z Mladinskim svetom Slovenije. Celodnevno srečanje, ki je potekalo 19. maja 2018 na sedežu Slovenske Prosvete v Trstu, je bilo namenjeno mladim, ki opravljajo vodilne naloge v zamejskih mladinskih organizacijah, se k temu usmerjajo ali jih zanima vodenje organizacij. Menedžerje in članke društev sta k nadgradnji voditeljevih kompetenc vodila trenerja Mladinskega Sveta Slovenije Matej Likar in Nina Debevec. Celodnevni tečaj je potekal v več sklopih: po uvodu je sledil mladinski sektor, nato vodenje, strateško in projektno načrtovanje ter na koncu evalvacija.

Udeleženci tečaja smo izvedeli, da v temeljih uspešne organizacije stoji uspešen voditelj. Njegova naloga ni le organizacija skupine, temveč motiviranje vseh njenih članov, poglobljeno spoznavanje sodelavcev in odkrivanje njihovega potenciala. Voditelj lahko vzbudi v sodelavcih zanimanje do določenih projektov tudi z neformalnim druženjem. Med predstavitvijo načrtov pa mora jasno podati cilje in primerno porazdeliti vloge. To je mogoče izpeljati le, če poteka med skupino in voditeljem dobra komunikacija in če je vzpostavljeno obojestransko sodelovanje,

saj je bistvo organizacije v tem, da so vsi člani aktivno udeleženi in da vsak posameznik lahko izrazi lastno mnenje in nove ideje. Nikoli ne sme voditelj popolnoma samostojno odločati. Njegova glavna vloga je vzdrževanje energije in živosti skupine, obdržati red ter - če je potrebno - rešiti morebitne konflikte. Še najbolj pomembno je, da je voditelj dober motivator.

Vsak vodja uspešne organizacije mora imeti strateški načrt, ki vključuje potrebe in poslanstvo organizacije. Strateški načrt delimo na tri dele: načrtovanje, izvedbo in vrednotenje. Da se lahko načrtovanja sploh lotimo, potrebujemo kot prvo analizo stanja in potreb organizacije; natančneje moramo navesti prednosti, slabosti, priložnosti in nevarnosti, s katerimi se bomo soočili med izpeljavo projekta. Sledi še analiza problema. Po analizi je ključen korak oblikovanje namenov, kar nas bo pripeljalo do postavljanja določenih ciljev, ki jih želimo doseči ob koncu projekta. Nato se usmerimo k praktičnemu delu načrtovanja, kjer določimo izbiro metodologije dela in izdelamo načrt dejavnosti.

Končno se lahko podamo k izvedbi. Delo mora slediti načrtu dejavnosti, ki smo ga oblikovali. Pri izvedbi načrta pa je bistven monitoring oziroma načrtno in stalno opazovanje ter spremljanje delovnega procesa.

Dokončani izvedbi dela naj sledi še vrednotenje le-tega in če je strateški načrt privedel do dosežka zaželenih ciljev, si zasluži celotna organizacija praznovanje za uspešno opravljeno delo. Za konec pa bi predstavila še zanimivost, in sicer pet točk, bistvenih za uspešno izvedbo kateregakoli projekta. Te točke ponazarja angleška beseda SMART, v slovenščino prevedena kot pameten oz. bister, in sicer:

S – specific (natančen, specifičen)

M – measurable (merljiv)

A – achievable (dosegljiv)

R – relevant (relevanten)

T – time-related (časovno definiran).

Veronika Bordon